

ČLOVÍČEK A JEHO MAMINKA PLANETA ZEMĚ

MARTINA WILCZKEOVÁ

ČlovíčekDětem z.s.

JAK ČLOVÍČEK POZNAL KOUZLO STROMŮ

Človíček se vzbudil, promnul si svá modrá očka a posadil se. Celé odpoledne prospal schoulený v kořenech statného dubu poblíž lesní studánky a teď byl svěží a připravený na další dobrodružství v náruči své maminky Přírody. Pořádně se protáhl a podíval se nahoru do košaté koruny toho krásného stromu. Lístky na větvích se jemně třepotaly v teplém večerním vánku a ptáčky jim k tomu prozpěvovali svou dobře známou písničku.

„Dube, doubku, jsi vzhůru?“ zašeptal Človíček a s láskou ho pohladil po kmeni. „To víš, že ano, můj malý Človíčku,“ odpověděl dub. „Copak bys potřeboval?“ „Povídej mi o tom, jak jsi byl ještě malý doubek,“ žadonil Človíček s milým úsměvem a roztomile mrkal očima.

„Dobře, moc rád,“ odpověděl dub a svou tenkou větví pošimral Človíčka jemně na nose. „Narodil jsem se na jaře jako malý žalud na svém mateřském stromě. Přes léto jsem rostl a zrál, až přišel podzim a já jsem byl připravený vyrazit na svou cestu.

Jednoho dne jsem se pustil větve, na které jsem bydlel, a spadl jsem z té výšky na zem. Uvelebil jsem se v měkkém mechovém polštáři a čekal. Naštěstí mě nenašla veverka, divoká prasata, srnky ani jiná zvířátka. To by si na mě určitě smlsla. A tak jsem mohl schovaný pod sněhem přečkat zimu až do jara. Když potom zaskvítilo sluníčko a začalo být příjemně teplo, vypustil jsem do země malý klíček. Ten pomaličku sílil, větvil se a tvořil jemné kořínky, které se rozrůstaly do všech stran. Vyhledával jsem s nimi v půdě vodu, abych se mohl napít a dál růst. A v tom mi pomáhaly i houby.“

„Počkej, dube!“ přerušil ho Človíček. „Houby? Ty přece rostou nad zemí,“ divil se. „Vždyť je na podzim sbírám a dělám si z nich výbornou polévku.“

„Ale kdepak, Človíčku. To, co sbíráš, jsou jen plodnice hub,“ vysvětlil mu strom.

„Své tělo má každá houba pod zemí. Tam vytváří obrovskou síť bílých vláken, která mezi sebou propojují všechny stromy. Když hrábneš do půdy, uvidíš je.“

Človíček neváhal a hned si nabral do dlaní hrst voňavé lesní půdy. A opravdu. Byla plná jemných houbových vláken. „Páni, to jsem vůbec netušil!“ vykřikl užasle.

„Vyprávěj, dube, dál! Jsem tak zvědavý, co se ještě o stromech a lese naučím.“

„Dobře,“ zasmál se dub a hlubokým stromovým hlasem pokračoval. „Houby v půdě obalily moje kořínky jako měkoučká vata. Nasály do sebe vodu a já jsem díky nim mohl pořádně pít. Zesílil jsem a protlačil jeden svůj klíček i nad zem. Tam mě zahřálo sluníčko a za chvíli se objevily i první lístečky. A já začal růst.“

„A co bylo dál?“ vyzvídal nedočkavě Človíček.

„Jako každé jiné miminko jsem potřeboval maminku,“ vysvětlil dub a mile se na svého zvědavého posluchače usmál. „Moje stromová maminka brzy našla pod zemí moje kořeny. Poznala, že jsem její malý doubek, a naše kořeny srostly dohromady, aby mi přes ně mohla posílat výživu.“

„Jako když se narodí malá lištička a saje od maminky mateřské mléko,“ doplnil Človíček a vzrušením se vrtěl ze strany na stranu.

„Ano, přesně tak,“ souhlasil dub, „jen jsem nedostával mléko. Moje maminka mi posílala cukrovou vodu. Jak jsem rostl a sílil, mohl jsem si potom cukr vytvářet svými lístky sám.“

„Počkej, dube, říkal jsi cukr?“ podivil se Človíček. „Slyšel jsem Aničku a Vítka mluvit o sladkostech plných cukru. Prý jsou moc dobré. Ty, dube, taky rád mlsáš?“

„Ale kdepak, Človíčku, nemlsám,“ smál se pobaveně dub. „Můj cukr není sladký jako lidské sladkosti. Je to jiný cukr. Díky němu rostu, sílím a kvetu. Bez cukru bych uvadl.“

„Jak ale můžou tvé listy vyrábět cukr?“ nechápal pořád Človíček.

„To je takové kouzlo přírody,“ vysvětlil dub.

„Každý můj list si vezme trochu vody a smíchá ji se vzduchem. Sluníčko k tomu přidá své světlo a teplo a čárymáryfuk – vznikne cukr.“

„Takže tvoje listy jsou taková továrna na cukr,“ smál se srdečně Človíček.

„Vlastně ano,“ řekl souhlasně dub, „vyrobí mi tolik cukru, kolik potřebuji. A já rostu výš a výš, abych byl k sluníčku blíž a blíž,“ zasmál se a vytáhl se do výšky, co nejvíc to šlo.

Človíček si s dubem ještě dlouho povídal, až se tatínek Slunce schoval za obzor a na nebi se objevily něžné červánky. Na les se pomaličku snesla tma a to byl čas schovat se do pelíšku a popřát všem v lese dobrou noc.

A vibrant autumn scene featuring a large tree with orange and yellow foliage, surrounded by various seasonal elements like leaves, acorns, mushrooms, and berries. The tree is the central focus, with its branches spreading out and leaves falling. To the left, there are several leaves in shades of orange and yellow, along with a cluster of red berries. To the right, there are more leaves, including a large green one, and a cluster of red berries. The ground is covered with fallen leaves and small mushrooms. The overall atmosphere is warm and festive, capturing the essence of the fall season.

Všude byl zvláštní klid. Cítil ho v sobě i Človíček. Místo aby pořád někde běhal a poskakoval, raději odpočíval a pozoroval, co se kolem děje. I teď seděl na starém pařezu vedle svého domečku a vyhříval se na sluníčku, když si to najednou přisvištěl nezbeda vítr. Svou větrnou dlaní pohladil Človíčka po tváři a do uší mu zazpíval: „Fíííúú, fíííúú, fíííí.“ Človíček měl z jeho návštěvy radost. Pokaždé když se vítr ukázal, vyprávěl mu o tom, co všechno viděl ve světě, a to se Človíčkovi moc líbilo.

Dnes se ale vítr přihnul s takovou silou, že všechny listy, které ležely na zemi u domečku, zvedl do vzduchu. Tam s nimi několikrát divoce zatočil a nechal je opět dosednout zpátky na zem. Pak prolétl rychlostí závodníka mezi kmeny stromů, zamířil nahoru, prohnal se větvemi a shodil další barevné listy, které spadly Človíčkovi přímo na hlavu. Ten se rozesmál na celý les a radostí si i několikrát poskočil.

„Větre, větýrku, co se to s tebou děje?“ zeptal se Človíček, jakmile se přestal smát a znovu popadl dech. „Vždyť jsi mi rozházel celou moji postýlku. Lítáš tady jako drak, div že mě neodneseš až do oblak. Z čeho máš takovou radost?“

„Copak ty sis, Človíčku, ničeho nevšímal?“ podivil se vítr. „Přichází podzim, a to je můj čas. Musím ze stromů sfouknout všechno listí, aby si z něho zimní spáči mohli udělat měkké peřiny a polštáře. A taky musím shodit všechna zralá jablka, hrušky, ořechy, žaludy, kaštiny a další plody lesa, aby se zvířata na zimu pořádně vykrmila. Mám na podzim tolik zábavy!“ broukal si vítr spokojeně pod své větrné vousy.

„Podzim?“ divil se Človíček a tázavě kroutil hlavou, „o tom jsem ještě nikdy neslyšel. Kdo to je? A jak vypadá?“

„Podzim přichází po létě,“ odpověděl vítr. „Obleče přírodu do krásných barevných šatů a připraví ji na zimu. Asi ti o něm budu muset vyprávět,“ zasmál se a rychle vyletěl vysoko nad koruny stromů.

JAK ČLOVÍČEK NAŠEL SAD PLNÝ SLADKÝCH JABLÍČEK

Byl příjemný podzimní den. Sluneční paprsky jemně hřály, země dýchala teplem a větřík si pohrával s listy stromů. Vypadalo to, jako by celý les tančil v rytmu jeho větrných písniček. Človíček seděl pod malou borovičkou na kraji lesa a odpočíval. Rozhlížel se kolem sebe a obdivoval barevné listy stromů, které pokrývaly zem, když si najednou všiml úzké cestičky lemující okraj lesa. Kampak asi vede? napadlo Človíčka a samou zvědavostí se začal vrtět na svém měkkém místě. Jeho nožky byly neklidné a tak moc se chtěly vydat za novým dobrodružstvím, že zničehonic vyskočil a s nadšením se rozběhl k té neznámé cestičce.

Šel po vyšlapané trávě a při každém kroku se chodidly jemně dotýkal maminky Země. Pískal jí svoji oblíbenou písničku a těšil se, jaké překvapení má pro něj dnes nachystáno. S napětím sledoval vlnitou cestičku před sebou a nemohl se dočkat, co na jejím konci objeví. Rychle střídal nožky – pravá, levá, pravá, levá – až najednou před sebou uviděl velký ovocný sad. Človíček zavýskl radostí a hned se k němu rozběhl. Už z dálky si všiml červených jablíček, žlutých hrušek i tmavě modrých švestek, které zářily na sluníčku, a těšil se, až je ochutná.

V sadě bylo pěkně živo. Ptáčkové létali ze stromu na strom a cvrlikali ve větvích své veselé písničky. Vosy, motýli a brouci si zas v trávě pochutnávali na spadlém ovoci. Človíček se díval okouzleně kolem sebe, když najednou uslyšel hlas jablůňky, která stála hned vedle něj. „Človíčku, vítej mezi námi. Pojď a ochutnej má jablíčka.“ Ta měla všechna do červena opálená líčka od sluníčka a usmívala se na něj stejně jako jablůňka. Človíček si vybral jablíčko, které viselo na konci větve docela nízko nad zemí a lákalo ho k sobě. Natáhl k němu ruku a zralé jablíčko mu samo spadlo přímo do dlaně. Přivoněl si k němu a s velkou chutí se do něj zakousl.

„Jablůnko, to je ale dobré,“ řekl spokojeně Človíček a hned si ukousl další kousek. „Je sladké jako med.“ Jedl dál a v každém soustu cítil slunce, vodu i půdu, díky kterým mohlo jablíčko vyrůst a dozrát. Za chvíli už ho měl celé sněžené. Měl chuť ještě na další, ale už byl dosyta najezený.

„Človíčku, můžeš si má jablka nasbírat a odnést do domečku,“ nabídla mu jablůnka.

„Budeš tak mít zdravou svačinku a zásobu na zimu.“

„Ochutnej i moje hrušky,“ ozval se další strom.

„A já mám sladké švestky,“ přidal se jiný.

Človíček stromům poděkoval a měl radost, že bude mít tolik dobrého ovoce.

Se všemi se rozloučil a už se chystal odejít, když si v trávě všiml několika žlutých jablíček, která se pohybovala mezi stromy. Rozesmál se, protože hned věděl, jak je to možné.

„Ahoj Bodlinko,“ pozdravil Človíček kamaráda ježka, „kampak pospícháš s těmi jablíčky? Ty si přece mnohem raději pochutnáš na hmyzu a žížalách. Na co je tedy potřebuješ?“

Ježek se zeširoka usmál a trochu nesměle odpověděl: „Chtěl jsem je přinést Vítkovi a Aničce, aby ochutnali, jaké dobroty můžou na podzim sklízet v sadě.“

„To je dobrý nápad,“ zaradoval se Človíček. „Moc rád ti, Bodlinko, pomůžu.“

Společně pak nasbírali plnou náruč voňavého ovoce a vydali se na cestu k domečku.

